

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אמור י"ג אייר תשס"ו

החברותא בשאנן פנמי לחברים גליון מס 278

פנינים יקרים

אמור... ואמרת (כ"א, א) פרש"י להזהיר גדולים על הקטנים, דהכלל דרך הצדיק כשרוצה להוכיח אדם אחד צריך להיות האמירה לכלל בני אדם ואז ממילא יוחל הדבור לאיש הזה. וזהו אמור לכלל ואמרת לפרט.

אמור... ואמרת (כ"א, א) פרש"י להזהיר גדולים על הקטנים. בשעה שהאדם נמצא בגדלות שישארו בקטנותם וישארו בקדושתם.

אמור... ואמרת (כ"א, א) פרש"י להזהיר גדולים על הקטנים רמז בדבריו הקדושים שמשם רבינו ע"ה נצטווה להוכיח ולהזהיר גם על הגדולים בתורה וביראה על מדת הקטנות ועונה לכל יכשלו ח"ו במדת הגאווה שע"י מדת הגאווה הוא מטמא את נפשו.

וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדישים לי (כ"ב, ב) רמז תוכחת מוסר לבניהם של קדושים שאל ידמו בנפשותם לאשר הם זרע קודש מתקדש שמו על ידיהם ולא ע"י אחרים, חלילה לומר כן. וזהו וינזרו שהם יכתירו לעצמם נזר הקודש ולא יחללו שם קדשי באמרם שרק הם מקדישים לי ולא אחרים, כי לא כן הדבר כל העדה כולם קדושים וקדושתם רב מאד.

וכי תזבחו זבח תודה לה' (כ"ב, כ"ט) מובא במדרש כי לעתיד כל הקרבנות יהיו בטלחין חוץ מקרבן תודה כדי להורות שחייבים לחזור ולהודות לה' על עצם זכות זו שזכינו להודות לו.

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב, ל"ב) רש"י: מסור עצמך וקדש שמי, וכשמוסר עצמו ימסור עצמו על מנת למות וכו' ע"ש. נאנח בעל חדושי הרי"ם ואמר ברגע אחד של קידוש השם יכול לקנות את עולמו, ברם עלול הוא גם לאבד את עולמו אם בשעת מעשה יחשוב שהנה הוא מתהדר בכבוד שעתידי לנחול בתור "קדוש"...

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב, ל"ב) שאינו דואג על חסרונו אלא על צער השכינה הרי הוא הנחת רוח האמיתי לפניו יתב"ש בתכלית אהבה ותענוגים.

וספרתם לכם (כ"ג, ט"ו) מלשון ספיר ובהירות, לכם היינו להאיר אפילו הבחינה לכם. בבחינת חציו לה' וחציו לכם. וזהו וספרתם לכם להאיר אפילו הבחינה לכם להכליל שמאל בימין לכוון בלתי לה' לבדו.

סולת תהינה חמץ תאפינה (כ"ג, י"ז) ר"ל שכל מעשיכם יהי נקי כסולת בקדושה וטהרה ובכל זאת לא תחזיק עצמך לכלום רק שתמצא בעצמך תמיד חסרונות תערוכת חמץ ותהי' תמיד בתשובה... (נועם אלימלך)

ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך בקצרך (כ"ג, כ"ב) אע"פ שהבאת מן השדה עומר ושתי הלחם עדיין לא יצאת ידי חובתך כי עדיין נשארו היתום הגר וכו' שאתה חייב לדאוג לפרנסתם... (כפליים לתושיה)

ובקצרכם את קציר ארצכם (כ"ג, כ"ג) בעצם היה הכתוב צריך לומר בלשון יחיד ובקצרך את קציר ארצך ולמה נאמר בלשון רבים? להודיענו שבאמת הארמה שייכת לכל העם והעני בתוכם. וחלקו של העני מופקד בידו של העשיר אלא מתבקש העשיר, לעני תעזוב אותם מלשון השאר עבורם כי הם שלהם ורק הופקד בידך.

זכרון תרועה מקרא קודש (כ"ג, כ"ד) תרועה כוללת שלוש משמעויות א. שמחה וחגיגה, ב. תפלה, ג. מלשון רעות כמו איש רעים להתרועע (משלי יח), וכל אלו צריכים לאחדות ולכן בר"ה כשממליכים הבורא צריכים תרועת מלך תרועת תפלה ואחדות.

(אוצר החיים)

שיחת הרא"ש זיע"א שבין וי"ט סוכות תשל"ג (סעודה שלישית), נאסר ע"י רג"א.

להיות טמיר ונעלם

בגלות יכולים חלק מבניי להשאר בארץ ישראל. ככה ימשכו הדברים בכל הדורות עד שיבוא משיח.

משה רבינו כשראה שבקשתו להכנס לארץ לא התקבלה עלה והתעלה עד ליסוד האין בבטול מוחלט עד שנהיה טמיר ונעלם. ההתעלות היתה בשבת לפנות ערב שהוא רעוא דרעוין. טמיר ונעלם פירושו דבקות בלי טעם דהיינו שלמות של אמונה פשוטה בלי להיות נאחז במושכלות ובמציאות הטבע כלל רק להיות ביסוד האין בבטול מוחלט.

בעצם כל אחד יכול להגיע לבחינת רעוא דרעוין. אפילו באמצע השבוע, כי רעוא דרעוין אינו קשור לשבת דוקא אלא קשור ביסוד האין. מי שמגיע ליסוד האין ואינו נשבר הוא זה שמביא את הבריאה לבחינת שבת אפילו בימות החול כי הוא מגיע לבחינת טמיר ונעלם שהוא ביטול מוחלט אל הרבש"ע. וכמו שאצל הרבש"ע קיימת בחינת שבת בכל יום כך מתקיים אצל זה שמגיע ליסוד האין להיות בבחינת שבת בכל יום. מהשבת שבכל יום מגיע הצדיק לטמיר ונעלם שזה שכינתא בגלותא דהיינו להיות ביחד עם הבורא יתב"ש בצער הכלל והפרט. ובבוא השבת מתעלים הנצוצות ואז אפילו שהאדם לא מרגיש רפוי לגופו, הוא מרגיש רפוי בנפשו, בזה שהחולה מרגיש בשבת שמחה בלב בכח התגלות הנשמה היתירה.

האפשרות להגיע לבחינת רעוא דרעוין בימות חול והאפשרות להרגיש רפוי בנפש בשבת ולהיות בשמחה. כל אלו באים בזכות משה רבינו שהתעלה ביסוד האין ונהיה טמיר ונעלם, כך גם כשלא ניתן למשה להכנס לארץ עשה משה עבור כלל ישראל. שיוכלו להחזיק מעמד בשעה ששכינתא בגלותא, ולתת האפשרות למי

משה רבינו נהיה טמיר ונעלם לעין כל בשבת לפנות ערב שהוא רעוא דרעוין, מה זה רעוא דרעוין? בכל יום לפנות ערב הקליפות שולטים, ומתגברין הדינים. ובשבת קודש לפנות ערב מתעוררת רצון הרצונות וכל הדינים נכנעים (עין זה"ק ח"ב פח - הנאמר בעת הסעודה השלישית) בשעה זו נסתלק משה רבינו ויצאה נשמתו באחד ונהיה טמיר ונעלם לעין כל. הרא"ש זיע"א שאל אם משה רבינו נהיה בחינת טמיר ונעלם, מדוע התעקש להכנס לארץ ישראל. ותירץ שמשם רבינו רצה להכנס לארץ ישראל בשביל הצאן שהוא רעיא מהימנא, כפי שידוע הקב"ה הראה למשה רבינו דור דור ודורשיו (עין במד"ר כג) ומכיוון שראה את הגלויות שישראל יצטרכו לעבור, רצה משה רבינו להקריב את עצמו שיהיה בחינת ארץ ישראל שהוא שלמות בית שלישי.

הקב"ה לא קיבל בקשת משה רבינו ולכך לא זכה להכנס לארץ ישראל אך במקום זה השיג טמיר ונעלם, וכדי שלא יהיה כליה ח"ו על בני ישראל סיבב הקב"ה שיעצו חלק מהמצריים (הערב רב) ביחד עם בני ישראל ממצרים אל ארץ ישראל על מנת לפגוע בקדושת ארץ ישראל. ולאחר שקדושת ארץ ישראל נפגמה יכולים היהודים לבוא לארץ ישראל תמיד גם במצב שהם חוטאים. נמצא ששתי הסיבות גרמו שבני ישראל יוכלו להשאר בארץ ישראל גם בתקופות הגלויות. אחד מפני שמשם רבינו לא נכנס לארץ כי אם היה נכנס לארץ, הקדושה היתה כל כך גדולה ולא היתה אפשרות להיות בארץ כל מי שיש לו איזה חטא אפילו הקל ביותר. ועוד בזה שהמצרים (הערב רב) עלו עם בני ישראל ונטמעו בין בני ישראל גרמו שארץ ישראל תרד מקדושתה. ולכן לא הוקיעו את בני ישראל רק לאחר שחטאו הרבה וגם בהיותם

תולעת ולא איש ואז נהיה אצלו מציאות שלמות הבטול ונהיה טמיר ונעלם. ומה שיוצא מהמציאות שלו זהו הפחד התמידי שעומד בסכנה שלא לאבד את הטמיר ונעלם שבו כלומר שלא ינותק ממציאותו ואז מגיע לשלמות ונהיה בחינת שבת רעוא דרעוין בנין הבית השלישי. וכשכולנו נזכה לבחינה זו להיות טמיר ונעלם בדומה להקב"ה שהוא טמיר ונעלם, וכמו שמשא רבינו למרות היותו אנוש הגיע להיות טמיר ונעלם כך כל יהודי יכול להגיע.

באמת כל יהודי יכול להגיע ועל העם לבוא לכזה ידיעה שיכולים להגיע לשלמות כזה, אלא שקשה להביא את האנשים שירצו ללכת בדרך זו, כי האדם צריך להתרומם וכבדות גופו לא מאפשרת לו להתרומם. ובאמת אם יתרום למרות כבדות הגוף יראה שיש רבש"ע שהוא טמיר ונעלם ושהוא סיבת ההתרוממות, מתוך ידיעה ברורה שאין לו הכח להתרומם מחמת כבדות הגוף. ואם תשאלו למה יש לנו כבדות הגוף, התשובה היא שאם לא יהיה לנו כבדות הגוף ונוכל להתרומם בנקל נאבד את ה-חטאתי נגדי תמיד (תהלים נא) ונרגיש את עצמנו שכוחי ועוצם יד עשה לי את הפעולה הזאת וממילא נאבד את הבחינה טמיר ונעלם של זה לעומת זה [דהיינו כמו שהרבש"ע בחינת טמיר ונעלם כך האנוש בבחינת טמיר ונעלם]. לכן כדי שלא לאבד את הבחינה טמיר ונעלם מביא הקב"ה כבדות הגוף.

כאשר יתרום למרות כבדות הגוף כשהוא בסכנה גדולה יהיה מסוגל להתעלות באותה נשימה עד שיוכל להשיג את ההישג של משה רבינו שנהיה אצלו רעוא דרעוין. אמנם יותר מנשימה לא יכול להשיג כי נהיה בחינת רבש"ע "פני חמה" שאי אפשר להסתכל בו ונעלם מעיני כל. וכדי שתהיה אחיזה בבחינת טמיר ונעלם רעוא דרעוין יותר מנשימה אחת צריך להיות בשעה שכל אחד ואחד עושה השתדלות לרכות

שמגיע ליסוד האין שבו ולא נשבר שיחוש את הרעוא דרעוין אפילו בימות החול ויתעלה בשבת להיות בלב שמח בכח התגלות הנשמה היתירה.

כשיבוא המשיח יהיה ארץ ישראל עם בחינת משה רבינו שלא יחרב יותר ונזכה לבית המקדש השלישי. כאשר יבוא המשיח ויתגלה בחינת ארץ ישראל בבחינת משה יתגלו דברים שלא התגלו עד עתה. יהושע בן נון השיג הרבה מאד ממשה רבינו בגלל ששרתו וראה עבודתו של משה וקלט ממנו האור כמו שהירח קולט את האור מהחמה. [כמו שאמרו חז"ל פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה - ובבא בתרא עה]. ומכל מקום לא השיג יהושע מה שבני ישראל ישיגו ממשא בבוא המשיח בהיות משה בחינת ארץ ישראל. הטעם שלא השיג יהושע השגות אלו, הסביר הרא"ש שאם לא היו מסתירים את גדלותו היו עושים את משה לאלוה. מחמת ידיעת גדלותו, ועוד אם הדור היה ראוי לבחינת משה רבינו לא היה צריך להיות טמיר ונעלם והיה יכול להכנס לארץ ישראל למרות מצבם הירוד של דור המדבר, כי היו מקיימים הפסוק זכרתי לך חסד נעוריד לכתך אחרי במדבר, דהיינו שלא היו זוכים מחמת שהם ראויים לכך אלא מחמת שזכרתי לך חסד נעוריד. אבל בחינת משה הוא רק כשהגב כלה מאליו כי אז נשיג את הבחינה של משה וארץ ישראל ואז נגיע לדרגת דור המדבר בשלמות שכל יהודי יהיה לו הרוח ביראת ה' או שיהיה קשור בשרשי נשמתו עם הנשמות שמשכו אותם, או שיהיה דור הגון כמו משה רבינו ע"ה.

אנו צריכים להתפלל ולקוות שיהיה בדורנו די הכנעה מאחד לשני ושהנסיונות יביא אותנו אל שלמות הבטול להיות טמיר ונעלם. הלא נסיונות מוכרחים לעבור ובלעדי זה אין בחירה. והבחירה שיש לו מן הנסיון הוא להכיר באנכי

זו מחזירה אותנו לתחילת הבריאה יום שהושתת העולם יום שמתחדשת הבריאה בגלגל החזור. ודור כזה יהיה דורו של משיח. וכשנתאחד ונאהב אחד את השני על אף הנסיונות וההתנגשות שהם הכרחיים נגיע לשלמות. היסוד להגיע לאמת שלא בגלל שיש בינו שנאה באו כל הנסיונות וכאלו שאם יש שנאה אין כל סכוי להגיע ליסוד האין. אדרבה ההכרחיות שבהתנגשות ילמד אותנו שהס קטגור וקח סניגור מקומו להראות שעל אף השנאה שבינו אנו מצליחים להדבר ולהיות קרובים זה לזה. איך זה נעשה? באשר האדם חי ביסוד האין הוא מכיר שההתנגשות אינו בגלל השנאה אלא שהוא צריך לעבור עכשיו נסיונות, והמחלוקת שיש לו עם החבר אינו מטרה בפני עצמה אלא אמצעי שדרכה נתמודד בנסיון בבחינת מבשרי אחזה אלוק. נמצא שאפילו שיש התנגשות ושנאה בכ"ז ניתן להיות קרובים זה לזה.

(- האשק יב"א ב"ס ז"ה -)

ולשפלות. עד כדי כך שאפילו אם יש לו מלחמה נגד החבר ורואה בחבר את הרע שבו בכל זאת עליו לדעת שזה לא בגלל שבאמת החבר רע, אלא שאני צריך עכשיו לעבור נסיון. על כן במקום לראות את הרוע של חברו ושאינו יכול להתקשר עמו. יעלה על דעתו שהוא צריך להגיע עכשיו בחינת טמיר ונעלם ליסוד האין כמו שהרבש"ע שהוא אין. וכאשר מעלה על דעתו שזה לעומת זה עשה אלוקים, ושכל מה שיש לו עם החבר הוא למען הנסיון יש ביכולתו להתחבר לטמיר ונעלם, אבל אם ממשיך לראות את רוע החבר אין ביכולתו להגיע להיות טמיר ונעלם.

הדור של בחינת משיח צריך להיות באופן כזה שיוכלו להפגש אחד עם השני אפילו שיש ביניהם מלחמות קשות כי ככל שהדור יותר קרוב זה לזה יש יותר קירבה לגאולה השלימה. כי ככל שיש יותר קירבה יותר מגיעים לטמיר ונעלם ומתרחקים יותר מהאנוש. קירבה זו יותר טבעית כאשר אנו ביסוד האין וממילא קירבה

שהשמחה במעונם

הר"ר יהודה ליב פרוש ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר שמעון קליין ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יעקב קליין ומשפ' להולדת הבן
הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר זאב קיפר ומשפ' להולדת הבן
הר"ר בן ציון קלר ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר דוד קלר ומשפ' להולדת הבת

י"ל ע"י
משרכת החברותא
רח שני 3
02 - 5829688 ☎
פקס: 02 - 5325477
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

